

РЕШЕНИЕ

№ 647

гр. София, 04.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 09.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **7397** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

АССГ е сезиран от Т. 2011 Е. с жалба срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221718001626-091-001/12.02.2019 г., потвърден с решение № 713/24.04.2019 г. на Директора на ДОДОП. Моли РА да бъде отменен. Претендира разности.

Ответникът оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид представените и приети по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа страна:

Със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ от 20.03.2018 г. е възложено извършването на ревизия на Т. 2011 Е. за задължения за ДДС за периода 01.01.2018-28.02.2018 г. /л. 45/. Цитираната ЗВР е изменена със Заповеди за изменение от 23.04.2018 г. /л. 43/, от 10.05.2018 г. /л. 41/ и от 11.07.2018 г. като е удължен срокът на ревизията до 12.09.2018 г. и е добавен периодът от 01.03.2018-31.03.2018 г. Трите ЗВР са издадени и надлежно подписани с електронен подпис от С. К. - компетентен орган, видно от заповед от 07.06.2017 г. /л. 32/. ЗВР са надлежно връчени на ревизираното лице /л. 17-20/.

Ревизионното производство е било спряно със заповед от 07.09.2018 г. /л. 37/ и възобновено със заповед от 04.12.2018 г. /л. 35/, издадени от надлежния орган С. К. и връчени редовно на дружеството /л. 21 и л. 22/.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден и надлежно подписан с електронни подписи Ревизионен доклад /РД/ (л. 47) от Д. Т. и Искра Г., определени с

горепосочените ЗВР. РД е връчен надлежно на жалбоподателя на 28.12.2018 г. /л. 23/.

Възражение срещу РД от ревизираното лице не е подадено.

На 12.02.2019 г. е издаден ревизионен акт /РА/ (л. 62) от компетентните органи съгл. чл. 119, ал. 2 от ДОПК – С. К. и Д. Т., подписан надлежно с електронни подписи, връчен редовно на ревизираното дружество на 13.02.2019 г. /л. 25/.

Съдът кредитира електронните подписи по аргумент от разпоредбата на чл. 25, т. 1 от Регламент (ЕС) № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 година относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила от 01.07.2016 г. съгл. чл. 52, както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО НА ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 година относно правната рамка на Общността за електронните подписи, съгласно които правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. Въпреки цитираните разпоредби, ответникът е представил и надлежни доказателства за издадените КЕП на лицата, издали ЗВР, РД и РА /л. 69 и сл. вкл. и на диск-л. 68б/.

Срещу РА е постъпила в срок жалба по административен ред от 26.02.2019 г. /л. 79/, във връзка с която е издадено Решение № 713/24.04.2019 г., с което РА е потвърден.

С разпореждането за насрочване на делото от 03.07.2019 г. /л. 98/ на страните са дадени указания във връзка с доказателствената тежест.

В съдебно заседание на 09.01.2020 г. жалбоподателят е представил документите, които са били на чужд език /л. 113 и сл./ - фактурите с получател Б. У. Т. О., като изрично е заявил, че не иска допускане на ССЕ /л. 194/.

Като доказателства в подкрепа на твърденията на жалбоподателя за извършена вътреобщностна доставка /ВОД/ в хода на ревизионното производство са събрани заявка-договори за транспорт от Т. 2011 Е. чрез управителя С. К. към Г. Е., представлявано от управителя С. К., с посочен адрес на товарене П. и адрес на доставка С./Х.-С., ведно с фактури и ЧМР /л. 87 и сл. от приложение 2; л. 655 и сл. от прил. 3/. Не е вписан видът на товара. Уговорено е дължимите суми да се заплатят в брой. Приобщени са пътни листа /л. 1026 и сл. от прил. 4/ с отбелязан маршрут ведно със заявки-договор от Г. Е. към Бори С. Транс 2016 Е. /л. 1026 и сл. от прил. 4/. Налице е сключен между Г. Е. и Бори С. Транс 2016 Е. договор от 20.01.2017 г. /л. 1179 от прил. 4/.

На Бори С. Транс 2016 Е. е извършена насрещна проверка /л. 1183 от прил. 4/, като в протокола е отбелязано, че дружеството няма ДМА, разполага с наети МПС, част от които са наети от Т. 2011 Е. – подробно описани с номера в протокола. Такава е и информацията, дадена в обяснения на управителя на Бори С. Транс 2016 Е. /л. 1309 от прил. 4/. В свидетелства за регистрация /л. 1207 и сл., 1291 и сл., и др. от прил. 4/ са отбелязани собствениците на част от МПС, а именно Т. 2011 Е.. С договор от 20.01.2017 г. /л. 1327/ Т. 2011 Е. е предоставило на Бори С. Транс 2016 Е. МПС за ползване под наем съгл. опис /л. 1329 от прил. 4/. Налице е аналогичен договор и от 23.11.2016 г. /л. 1595 от прил. 5/.

Бори С. Транс 2016 Е. е наело МПС и от други дружества /л. 1529 и сл. от прил. 5/.

Приложени са издадените на Б. У. Т. О. фактури /л. 141 и сл. от прил. 1, с преводи на л. 113 и сл. от делото/ ведно със заявки /л. 143 и сл. от прил. 1/, в които е вписано, че са изпратени по имейл, като същевременно в тях е отбелязано мястото на

товарене. Представени са и ЧМР /в приложенията и на л. 113 и сл. от делото/.

Представени са доказателства за закупуване на бутилирана газ за битови нужди – фактура от 15.02.2018 г. с получател Т. 2011 Е. и доставчик Пропърти Р. Е. /л. 441 от прил. 3/, ведно с приемо-предавателни протоколи /л. 999 и сл. от прил. 3/.

На Пропърти Р. Е. е извършена насрещна проверка /л. 1603 и сл. от прил. 5/. Приложени са документи във връзка с дейността на дружеството /л. 1619 и сл. от прил. 5/ и доставката на бутилирана газ за битови нужди към жалбоподателя, вкл. и пътни листа и товарителници. Превозвач отново е Бори С. Транс 2016 Е..

Представен е договор за закупуване на петролни продукт, разтворители, ГСМ, пропан-бутан и др. със страни Ен Пи Си Т. Е. и жалбоподателя /л. 971 и сл. от прил. 3/.

Приложен е приемо-предавателен протокол от 19.01.2018 /л. 969 от прил. 3/, подписан от представител на Ен Пи Си Т. Е. и жалбоподателя, в който предметът на доставка е продукт I. H. T. I. H. T. 30 000 л., като купувач е посочен жалбоподателят, като доставчик е посочено Ен Пи Си Т. Е., а като потребител В. W. Trader J.D.O.O. Направлението за експедиция е отбелязано както следва: Гърция, С.. За превозвач е посочено Бори С. Транс 2016 Е.. Като шофьор е вписан И. Т.. За посоченото гориво е изготвена и заявка от 07.01.2018 г. /л. 970 гръб от прил. 3/, съдържаща същите данни.

С договор от 15.01.2018 г. /л. 983 и сл. от прил. 3/, сключен в [населено място], Т. 2011 Е. и Б. У. Т. Е., с адрес в З., Х., страните са се уговорили продавачът да доставя и продава на купувача органичен разтворител I. H. T.. В ревизионната преписка се съдържа писмено потвърждение за получена стока от В. W. Trader J. по фактури от 20.02.2018 до 28.02.2018 г. /л. 997 от прил. 3/.

Органите по приходите са изискали информация от митническите органи относно движението и товара на МПС, с които се твърди да са извършени въпросните международни превози /приложена на диск/.

От страна на органите по приходите е изискана информация от Р Х. относно В. W. Trader J.D.O.O. /л. 2901 и сл. от прил. 7/. Отражено е, че дружеството е регистрирано за данъчни цели на 19.01.2018 г. и deregистрирано на 01.10.2018 г. В отговор от Хърватските данъчни органи е отразено, че дружеството не е подало данъчни декларации, нито е подало декларации за ВОП. Няма доказателства, че стоките са доставени в Република Х.. На адреса на доставка е жилищна сграда. Не са представени доказателства за плащане по фактурите. Данъкоплатецът не е намерен на адреса. Директорът е български гражданин. Няма служители. ДДС не е начислен /л. 2910 от прил. 7/.

Изискани са обяснения от шофьори-служители на Бори Транс С. 2016 Е. – Ю. Х., Р. Б. и М. Б., които са вписани в заявки-договорите към Г. Е. и пътните листа /л. 1047 и сл., л. 1063 и сл., л. 1079 и сл. от прил. 4/. Същите са дали обяснения, че не са извършвали превози и разтоварване в Република Х., в частност не са извършвали доставка на бутилирана газ /л. 2978 и сл. от прил. 7/. Сочат, че не са притежавали необходимите документи /А./ за превоз на опасни товари. Обясненията им са приобщени надлежно с протокол от 05.12.2018 г. /л. 2969 от прил. 7/.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК съдебният контрол за законосъобразност и обоснованост на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от

компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално-правните разпоредби по издаването му.

Съобразно изложените по-горе мотиви, оспореният ревизионен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на 118, ал. 2 от ДОПК в кръга на определените му правомощия, видно от обсъдените по-горе заповеди, като същият е съставен в предвидената форма. В хода на ревизионното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения.

С атакувания РА на жалбоподателя са начислени допълнителни задължения за ДДС в размер на 62 254,06 лева във връзка с недоказани вътреобщностни доставки /ВОД/ и непризнато право на приспадане на данъчен кредит в размер общо на 9800 лева по фактури, издадени от Г. Е., както и лихви за забава в размер на 637,78 лева.

В хода на ревизионното производство е установено, че Г. Е. и жалбоподателя са свързани лица, тъй като имат един и същ едноличен собственик на капитала, представляващ и управляващ – С. Ю. К.-М.. Това се установява и от справка в Търговския регистър, съгл. която до 05.06.2019 г. управител на Т. 2011 Е. е посоченото лице, а от 05.06.2019 г. – С. Ю. К.. Идентична е ситуацията и с Г. Е., чиито управител С. К. е сменена на 05.06.2019 г. със С. К.. Двете дружества са регистрирани на един и същи адрес, имат и идентичен адрес за кореспонденция с НАП, посочен в ТР.

Видно от решението на Директора на ДОДОП не е спорно между страните, че Т. 2011 Е. реално е придобило стоките – предмет на твърдения ВОД, както и че дружеството е представило документи по чл. 45 от ППЗДДС /така на стр. 8 от решението/, вкл. и че посоченият в ЧМР превозвач Бори С. Транс 2016 Е. разполага с кадрова и техническа обезпеченост.

Не е спорно между страните, видно от РА и жалбата до съда, че се претендира да е извършен ВОД на стоки на обща стойност 311 270,36 лева с предмет на доставките – бутилирана газ с място на доставката Р Х. и 1 бр. доставка на органичен разтворител по фактура 2/19.01.2018 г. с място на доставката С., Гърция.

Спорен е въпросът дали ВОД реално са осъществени.

Съгласно чл. 7, ал. 1 ЗДДС в приложимата редакция вътреобщностна доставка /ВОД/ на стоки е доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка. Режимът ВОД/ВОП замества режимите на износ/внос, когато транспортирането на стоките, предмет на доставките, се осъществява между държави членки и доставката е между лица, регистрирани за целите на ДДС в две държави членки. Най-общо казано, срещу всяка ВОД, отчетена в държавата членка, където е регистриран доставчикът, следва да бъде отчетено ВОП в държавата членка, в която е регистриран получателят. На основание чл. 53, ал. 1 от ЗДДС ВОД по чл. 7 се облагат с нулева ставка. Затова и по арг. от чл. 154, ал. 1 ГПК във връзка с § 2 от ДР на ДОПК за жалбоподателя е тежестта да установи при условията на пълно и главно доказване юридическите факти, представляващи основание за освобождаване на доставката от ДДС, а именно, че същата е такава по чл. 7 от ЗДДС /така решение № 1199 от 04.02.2016 г. на ВАС по адм. д. № 1733/2015 г., решение № 1083 от 25.01.2019 г. на

ВАС по адм. д. № 8866/2018 г. и др./. В частност, за да може доставчикът да се възползва от нулевата облагаема ставка на ДДС, която се прилага за ВОД, следва да се докаже по категоричен начин, че стоките са напуснали територията на България.

Като доказателства за твърдяната ВОД жалбоподателят е ангажирал ЧМР, както и пътни листа, ведно с договор, сключен в България с Хърватското дружество В. W. Trader J.D.O.O. Същите са частни документи, които нямат обвързваща съда материална доказателствена сила, а следва да бъдат преценявани с оглед на всички събрани доказателства. Тяхната доказателствена сила е разколебана още в хода на ревизионното производство, предвид ангажираните от органите по приходите доказателства.

Не се установява преминаване на МПС с въпросния товар – бутилирана газ и органичен разтворител – през границите на РБ. Това е видно на първо място от справките от Агенция Митници /на приложения диск/, обобщени на стр. 15 от РД, съгл. които на датите, посочени в пътните листа и ЧМР-та, не са регистрирани излизания на автомобили с регистрационни номера, посочени в ЧМР и пътните листа. Освен това, на датите, на които превозните средства имат регистрирани излизания от България, няма регистрирана стока-бутилирана газ и разтворител, които изискват и специфично оборудване на МПС, за което няма ангажирани доказателства.

На следващо място, обстоятелството, че доставка в Република Х. на бутилирана газ не е реално извършена, се потвърждава и от обясненията на трима от шофьорите, които са посочени в пътните листа – Р. Б., М. Б. и Ю. Х., които писмено са заявили, че не са разтоварвали стоки от посочения вид в Р Х., нито пък са разполагали с документи за такава стока. Няма данни трите лица да са заинтересовани и това да е причина да дадат обяснения в посочения смисъл.

От страна на жалбоподателя не са ангажирани доказателства, че МПС, с които се твърди да е извършен транспортът, действително са преминали границата на РБ, в т.ч. документи за паркинг на превозните средства или ношувки на шофьорите, тахографски шайби и други документи, от които да се приеме осъществяването на транспорта.

По-нататък, предвид предмета на доставките – бутилирана газ и органичен разтворител, съдът намира, че тези стоки попадат в приложното поле на Европейската спогодба за международен превоз на опасни товари по шосе (А.). Налице са специфични изисквания за тяхната опаковка и етикиране, каквито не са представени по делото от страна на жалбоподателя. Напротив, в пътните листа не само, че не е отбелязано, че се касае за опасен товар, но не е вписан и видът на превозваната стока.

Съдът намира, че е налице и нередовност в представения екземпляр на ЧМР, който е за изпращача /л. 113 и сл./. Във всички екземпляри на ЧМР, които са за изпращача, е попълнена клетка 24. Съгласно чл. 5, ал. 1 от Конвенцията за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), същите се издават в три екземпляра, като първият остава за изпращача, един остава за превозвача и един за получателя. В този случай, първият екземпляр следва да съдържа подписи само на изпращач и превозвач. Следващите екземпляри следва да съдържат всички подписи - на изпращач, превозвач и получател. Предвид изложеното непонятно е защо именно на екземпляра на изпращача, който остава у него след натоварване на стоката, са отразени обстоятелства, които по правилата на Конвенцията следва да се съдържат във втория и третия екземпляр. Това обстоятелство води до извод, че кл. 24 е

попълнена и заверена в България, т.е. не удостоверява по безспорен начин, че стоката е напуснала РБ и разколебава доказателствената сила на ЧМР /така Решение № 9687 от 16.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 440/2018, Решение № 15361 от 17.12.2014 г. на ВАС по адм. д. № 2348/2014 г. и др./. Допълнително следва да се посочи, че от съдържанието на въпросните ЧМР не става ясно кое е лицето, подписало същите за получател.

Не следват други изводи и от заявките, за които се твърди да са изпратени по имейл от В. W. Trader J.D.O.O., тъй като същите не носят подпис и име на лицето, което се твърди да е направило поръчките, нито пък доказват транспортирането на стоката към Р Х. и Гърция.

С оглед на изложеното съдът намира, че макар жалбоподателят формално да разполага с документи по чл. 45 от ППЗДДС, тяхната доказателствена сила е разколебана, поради което същите не доказват твърдяните от жалбоподателя благоприятни за него факти относно извършената ВОД.

В подкрепа на горните изводи е и обстоятелството, че Хърватското дружество не е декларирало ВОП, а на адреса, посочен в ЧМР, на който се твърди да е извършено разтоварването, има жилищна сграда. Т.е. няма складово помещение, в което да се съхраняват стоки от посочения вид. Дружеството-получател не е намерено на адреса в Р Х., а в откритата банкова сметка няма постъпили преводи и няма наредени плащания по процесните фактури. ДДС по фактурите не е начислен. Собственик на дружеството е български гражданин Б. В., същото няма служители.

Аналогична е ситуацията и с твърдяната доставка в [населено място], Гърция, за която отново не е посочено кое е лицето, което я приело, нито има доказателства В. W. Trader J.D.O.O. да разполага със склад или представител в [населено място], предвид липсата на назначени служители. Съдът споделя и изводите на Директора на ДОДОП, че е налице съществено разминаване в датите на документите, за които се твърди да доказват посочената доставка. В частност, предмет на доставката съгл. фактурата, издадена от Т. 2011 Е., е I. Н. Т.. Заявката, която се твърди да е направена от страна на Хърватското дружество, е от 15.01.2018 г. /л. 2921 от прил. 7/, като същата не е подписана. Фактурата и ЧМР са от 19.01.2018 г. /л. 113 и сл./, а фактурата от Г. Е. за транспортната услуга до Гърция е издадена на 10.01.2018 г. /л. 1021 от прил. 4/, въз основа на заявка от 17.01.2018 г. /л. 1023 от прил. 4/. Т.е. фактурата от Г. Е. е издадена 1 седмица преди датата на заявката от Т. 2011 Е., респ. 5 дни преди датата на поръчката от страна на Хърватското дружество. Аналогична е ситуацията и със заявката от Г. Е. към Бори С. Транс 2016 Е., която е от 17.01.2018 г. /л. 1197 от прил. 4/ и издадената от превозвача на Г. Е. фактура на 10.01.2018 /л. 1193 от прил. 4/. Цитираните разминавания в съвкупност с информацията от Агенция Митници, че въпросното МПС, посочено в заявка-договора за транспорт от 17.01.2018 г. няма регистрирани влизания и излизания до 20.01.2018 г. вкл., водят до извод /в съвкупност с гореизложените мотиви/, че ВОД до Гърция не е извършен. Във връзка с отразено от митническите органи излизане на 21.01.2018 г. без посочване на товар, следва да се отбележи, че влизането в България е на 24.01.2018 г., което противоречи на отразеното и в ЧМР /л. 116/, както и в пътния лист /л. 1195 от прил. 4/ - 21.01.2018 г., т.е. не може да става въпрос за грешка.

Липсват и доказателства в какви съдове е съхраняван разтворител с обем от 30 000 литра, както и че МПС, което се твърди да го е превозвало, е било специално оборудвано за това.

По-нататък, приложените към жалбата срещу РА по административен ред банкови извлечения не водят до извод, че е налице плащане от дружеството, за което се твърди да е получател по ВОД – В. W. Trader J.D.O.O. Видно от посочените документи е, че през м. 12.2018 г. са получени вноски в брой в И. АД от К. К. в размер на 16 000 лева /л. 91/ и на 5500 лева /л. 93/, за които е вписано, че са по фактури от В. W. Trader J.D.O.O. Аналогично на 10.12.2018 г. в И. А. Б. АД са получени преводи в брой от К. К. в размер на 4690 лева по фактури на М. С. О. и от С. К. М. в размер на 9 900 лева /л. 94/ по фактури от В. W. Trader J.D.O.O. На същата дата е извършено теглене на каса в [населено място] от К. И. К. на сумата от 14 770 лева /л. 94/.

Видно от приложено пълномощно /л. 103/ К. К. е упълномощена от С. М. да представлява Т. 2011 Е.. По делото е приложено и пълномощно от 2019 г. към К. К., упълномощена от новия управител и представител на Т. 2011 Е., а именно С. К. /л. 109/.

От горните плащания е видно, че се касае за суми в много по-малък размер от стойността на ВОД, като вноските са направени много по-късно спрямо датата на твърдяните ВОД, а именно през м.12.2018 г. при това от представители на дружеството-жалбоподател, поради което не могат да се свържат с въпросните доставки. Сделките с предмет ВОД на стоки бутилирана газ и органичен разтворител на обща стойност 311 270,36 лева са възмездни такива. Доказателства за извършени от В. W. Trader J.D.O.O. към Т. 2011 Е. плащания не са ангажирани, което обстоятелство подкрепя изводите на съда и на органите по приходите за липса на ВОД.

Косвено доказателство в подкрепа на горните изводи, а именно, че стоките не са напуснали РБ и ВОД към В. W. Trader J.D.O.O. не е осъществен, е и обстоятелството, че жалбоподателят и Г. Е. са свързани лица, в частност собственик и управител на двете дружества е едно и също физическо лице, поради което и документите, съставени между тях, на практика са съставени от С. К., представляваща и управляваща жалбоподателя в посочения период. От друга страна соченото за превозвач дружество Бори С. Транс 2016 Е., макар да не е свързано с жалбоподателя лице по см. на пар. 1, т. 34 от ДР на ЗДДС вр. пар. 1, т. 3 от ДР на ДОПК, очевидно е в трайни търговски взаимоотношения с жалбоподателя, доколкото за извършване на дейността си ползва МПС, предоставени му от самия жалбоподател, поради което и договорките между превозвача и С. К., касаещи въпросните международни превози, подлежат на пълно и главно доказване.

Не следват други изводи от цитираното в жалбата решение на СЕС по дело С-409/14. Според т. 33 от решението на СЕС по дело С - 409/04, Т., изразът "изпратен или превозен" е употребен в директивата в смисъл на това стоките действително физически да са напуснали държавата членка по доставката, което в случая не е доказано. В същия смисъл е и т. 31 от решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело № С-273/11.

Съобразно гореизложените мотиви липсват доказателства, от които да се направи извод, че въпросната стока е напуснала територията на Р България.

Без да са доказани предпоставките на ВОД по чл. 7, ал. 1 от ЗДДС облагането им с нулева ставка по чл. 53, ал. 1 от ЗДДС е неправомерно. По тази причина начисляването на данъка по ВОД в тежест на лицето, от което той е изискуем /чл. 86, ал. 1 от ЗДДС/, е в съответствие с материалния закон.

На база гореизложеното следва и извод, че не е доказана реалността на доставките от Г. Е.. Касае за отношения между свързани лица във връзка с ВОД, за които се установи, че не са реално осъществени, тъй като стоката не е напуснала България. Предмет на заявка-договорите и фактурите /л. 651 и сл. от прил. 3/ е международен транспорт до Гърция и Република Х., който не е реално осъществен, предвид липсата на осъществени ВОД. В случая не се касае за съмнения относно реалността на доставките, както се твърди в жалбата, а за установена липса на такива, предвид недоказаното транспортиране на стоките до Гърция и Х., което означава недоказан международен транспорт.

Съгласно чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС за признаване правото на приспадане на данъчен кредит следва да са получени стоки или услуги по облагаеми доставки. Наличието на доставка е първото условие за признаването на данъчен кредит. Понятието е легално дефинирано в чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 ЗДДС. Доставка е налице, когато има прехвърляне на собственост или други вещни права върху стока или извършване на услуга. Механизмът на данъка върху добавената стойност предполага наличие на реална доставка, като условие за възникване на правото на данъчен кредит, а не само документалното оформяне на стопанските операции. Съгласно чл. 25 ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице, се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. При условие, че са издадени фактури и е начислен данък, без да е налице фактически извършена стопанска операция, няма основание за данъчен кредит, предвид разпоредбата на чл. 68, ал. 1, т. 1 ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 9 ЗДДС.

Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка налице ли е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка - чл. 6, ал. 1, чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и 69, ал. 2 ЗДДС, съответно чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС - в т. 31 от решение от 06.12.2012 г. по дело С-285/11 се сочи, че за да се установи, че на основание доставки на стоки е налице правото на приспадане на данъчен кредит за съответното данъчнозадължено лице, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от лицето за извършване на облагаеми сделки. Съдът е задължен в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото, за да определи дали съответното дружество може да упражни право на приспадане на основание на споменатите доставки.

В случая не се доказва Г. Е., представлявано от управителя К., да е извършило международен транспорт до Гърция и Х. чрез своя подизпълнител Бори С. Транс 2016 Е. на бутилирана газ и органичен разтворител, въз основа на

възлагане от Т. 2011 Е. отново чрез своя управител К.. Фактурите и договорите между Г. Е. и Т. 2011 Е. са частни документи, не се ползват с обвързваща доказателствена сила и на практика са съставени и подписани от едно и също физическо лице и за двете страни – С. К.. Отразените в тях обстоятелства подлежат на пълно и главно доказване от жалбоподателя, което не беше проведено.

С оглед на изложеното жалбата се явява неоснователна. Законосъобразно, на основание чл. 175 от ДОПК са начислени и лихви върху допълнително начислените задължения за данък.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

Ответникът претендира разноски, поради което и на основание чл. 161 от ДОПК вр. чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адв. възнаграждения и материалния интерес по делото, жалбоподателят следва да му заплати сумата от 2710,76 лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 45-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. 2011 Е. срещу Ревизионен акт № Р-22221718001626-091-001/12.02.2019 г., потвърден с решение № 713/24.04.2019 г. на Директора на ДОДОП.

ОСЪЖДА Т. 2011 Е., ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция ОДОП С. при ЦУ на НАП направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 2710,76 лева.

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: